

Arrest

nr. 319 547 van 8 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. DE MOFFARTS
Brigade Pironlaan 132
1080 SINT-JANS-MOLENBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DELAVA, die *loco* advocaat I. DE MOFFARTS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse en Syrische nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2024.

1.2. Op 21 juni 2024 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 19 juli 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische en de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] april 1958 in de stad Aleppo, in Syrië, waar u woonde in de wijk Sulemania. U hebt in Syrië uw middelbaar onderwijs afgerond. U verliet Syrië in 1978 en ging naar Italië om een opleiding tot priester, gecombineerd met filosofie, te volgen. U maakte deze opleiding niet af. Uw ouders hadden ondertussen Syrië verlaten en gingen naar Venezuela omdat het moslimbroederschap er actief was. U had hierdoor niemand meer in Syrië. U ging daarom in 1983 naar Venezuela. U woonde er initieel in Barquisimeto, daarna verhuisde u naar Cabudare. In 2007 verkreeg u de Venezolaanse nationaliteit. In Cabudare woonde u de laatste vijf jaar in Pieda Norte. Uw zus C.F. (O.V. [...]; CG [...]), die de Syrische nationaliteit heeft, diende op 14 december 2017 een verzoek om internationale bescherming in in België en werd op 29 maart 2018 erkend als vluchteling.

In 2017 begon u in Venezuela met een eigen winkel waar u allerlei zaken verkocht zoals kaas, bloem en shampoo. Na een aantal jaar breidde u uw winkel uit en opende u een bakkerij. De zaak deed het goed en trok de aandacht van anderen. Begin 2022 werd u een eerste keer overvallen. Na de eerste overval stapte u naar de politie, ze stelden een proces-verbaal op en kwamen naar uw winkel, maar deden verder niets. Na de overval kwam er ook iemand van een bende langs, die tegen u zei dat ze wisten dat u slachtoffer was geworden van overvallen en ze u konden beschermen als u 300 dollar per maand zou betalen. De overvallen bleven echter doorgaan. In een periode van tien maanden à een jaar werd u zo'n tien keer overvallen. Op een bepaald moment werd het bedrag dat u moest betalen voor bescherming verhoogd van 300 dollar naar 500 dollar. U kon dit echter niet betalen. Omdat u niet betaalde werd u in oktober 2022 bij uw thuis overvallen en werden u en uw moeder met de dood bedreigd.

U verliet Venezuela op 25 januari 2024, samen met uw moeder A. A. (O.V. [...]; CG [...]). Jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie aankwamen op 26 januari 2024. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 februari 2024. Uw moeder overleed in België op 16 mei 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw geboorteakte, uw familiesamenstelling, het bewijs van uw Venezolaanse nationaliteit, uw individueel uittreksel van het Syrisch bevolkingsregister, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Venezolaanse verblijfskaart, de geboorteaktes van uw kinderen, documenten in verband met uw handelszaak en uw reisinformatie. Op 1 juli 2024 bezorgde u via uw advocaat per e-mail ook nog een kopie van uw vervallen Venezolaans paspoort. In deze zelfde mail bezorgde uw advocaat ook nog een overzicht van uw adressen als opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart wel tijdens uw persoonlijk onderhoud dat de gebeurtenissen die u heeft meegemaakt een impact hebben op uw geheugen en u af en toe wat vergeet (CGVS, p. 12, p. 17). Uw advocaat schrijft daarbij ook nog in haar e-mail van 1 juli 2024 dat u door de gebeurtenissen in Venezuela moeite heeft om data en details te onthouden en u verward was. U laat het echter na hier enig document van neer te leggen, evenmin toont u aan dat u niet in staat zou zijn om coherente en betekenisvolle verklaringen af te leggen, noch valt dit af te leiden uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud, dat op normale wijze is verlopen. U verklaarde bovendien zelf dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure om internationale bescherming bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ dd. 06.03.2024).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van

de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst. In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel Syrische als de Venezolaanse overheid. U verklaart immers zelf dat u, naast de Syrische, ook over de Venezolaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p. 3).

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Venezuela, noch dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

U verklaart dat u een winkel had en u in het laatste jaar dat u deze winkel had meer dan tien keer bent overvallen alsook dat u er werd afgeperst (CGVS, p. 11). U bent echter tegenstrijdig over wanneer deze overvallen plaatsvonden. U verklaart immers eerst, tijdens het vertellen van uw relaas, dat u werd overvallen door een bende, vervolgens benaderd werd door een andere bende die aanboden u te beschermen in ruil voor geld. U vermeldt dat u begon te betalen en onder hun bescherming geen problemen kende (CGVS, p. 11-12). Echter, gevraagd naar wanneer u beschermingsgeld begon te betalen, stelt u dat dit was na de eerste overval en stelt u dat u ook nadat u beschermingsgeld moest betalen, bleef overvallen worden (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, werpt u op dat u problemen had met verschillende bendes en u op een bepaald moment gestopt bent met betalen, waarop ze bij u binnenvielen (CGVS, p. 14). Deze uitleg verklaart echter niet waarom u eerst stelde dat de overvallen stopten toen u beschermingsgeld betaalde, maar vervolgens verklaarde dat ze bleven doorgaan. Dat u tegenstrijdig bent over of er nog overvallen plaatsvonden terwijl u zogezegd afpersingsgeld moest betalen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen.

Bovendien bent u tegenstrijdig over het laatste incident dat plaatsvond. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u immers dat het laatste incident plaatsvond in oktober 2023, toen er vier manen naar uw huis kwamen en u en uw moeder met de dood bedreigden (vragenlijst CGVS, p. 2, punt 5). Echter gevraagd wanneer u en uw moeder met de dood werden bedreigd, verklaart u dat dit in oktober 2022 was (CGVS, p. 17). Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, herhaalt u slechts dat het in 2022 plaatsvond. Het simpelweg vasthouden aan een versie van uw verklaringen is echter niet afdoende om uw tegenstrijdige verklaringen uit te leggen.

Verder bent u ook niet coherent over met wie u problemen had. Zo stel u initieel dat u meer dan tien keer werd overvallen door een band en op een gegeven moment werd benaderd door een andere bende (CGVS, p. 11), en gevraagd naar wie de mensen waren die u overvielen, stelt u nog eens dat u door een bende werd bedreigd en aan een andere bende betaalde (CGVS, p. 13). Echter gevraagd naar het beschermingsgeld dat u betaalde, stelt u dat u helemaal niet weet of de mensen die u overvielen ook de mensen waren die u beschermde of niet (CGVS, p. 14). Bovendien verklaart u dat de mensen die u overvielen van de bende E. P. waren (CGVS, p. 13) en stelt u vervolgens dat u ook moest betalen aan mensen die van E. P. waren (CGVS, p. 15), dus aan mensen van dezelfde bende. Dat u geen coherente verklaringen weet af te leggen over met wie u problemen had en u eerst stelt dat u bescherming had van een andere bende dan degene die u overviel, vervolgens stelt dat u het niet weet, en vervolgens nog eens stelt dat het om mensen van dezelfde bende gaat, plaatst u geloofwaardigheid verder op losse schroeven.

U verklaart verder nog dat u stopte met betalen, en ook stopte met de winkel, waarna ze ontdekten waar u woonde en u met de dood bedreigden in oktober 2022 indien u niet zou betalen (CGVS, p. 12, p. 16-17). U verklaart eveneens dat ze u onder druk zetten, ze u nog een maand de tijd gaven om te betalen, maar u niet betaalde. U zou wel voor een paar dagen naar uw broer zijn gegaan maar keerde vervolgens terug naar huis en bleef nog tot januari 2024 thuis wonen tot uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 17, p. 18, p. 6).

Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat als u werkelijk niet betaalde, u met de dood zou zijn bedreigd en niet ingegaan zou zijn op de eis van de bende, maar vervolgens nog meer als een jaar in uw huis bleef wonen, en er verder niets is gebeurd. U stelt dat u in die periode met uw moeder bezig was en uw reis aan het voorbereiden was (CGVS, p. 17). Dit verklaart echter niet waarom u verder geen problemen meer kende, terwijl u niet gedaan had wat ervan u werd gevraagd. Het is in dit verband ook evenmin aannemelijk dat als de bende er daadwerkelijk zou zijn achter gekomen waar u woonde, u gewoonweg in hetzelfde huis zou blijven gedurende een jaar terwijl u stelt dat u vreest voor uw leven (CGVS, p. 12).

Verder getuigt ook uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo arriveerde u in België op 26 januari 2024, maar wachtte u tot 22 februari 2024, bijna

een maand, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U werpt op dat uw moeder ziek was, en u aan het wachten was tot ze beter was (CGVS, p. 10). Het feit dat uw moeder ziek was, legt echter niet uit waarom u zelf persoonlijk geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen. Er kan immers redelijkerwijs van u, iemand die beweert zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven (CGVS, p. 12), verwacht worden dat u zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen bij de bevoegde instanties.

Uit bovenstaande dient besloten te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde feiten waardoor u Venezuela verlaten heeft

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoorten, uw geboorteaktes, uw gezinssamenstellingen, het bewijs van uw Venezolaanse nationaliteit, uw individueel uittreksel van het bevolkingsregister, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Venezolaanse verblijfskaart, de geboorteaktes van uw kinderen, de documenten in verband met uw handelszaak en uw reisinformatie, hebben immers louter betrekking op uw identiteit, uw Venezolaanse nationaliteit, uw Syrische nationaliteit, de identiteit van uw kinderen, uw handelszaak en uw reis van Venezuela naar België. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

Wat betreft de samenvatting van de adressen die uw advocaat nog per e-mail bezorgt op 1 juli 2024, dient opgemerkt te worden dat dit louter betrekking heeft op uw verblijfplaatsen, die hier momenteel niet ter discussie staan, en dit ook nog bevestigt dat u de laatste vijf jaar tot aan uw vertrek uit Venezuela op hetzelfde adres heeft verbleven.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

Zo haalt u nergens in uw verklaringen eerdere problemen met de Venezolaanse autoriteiten aan en kon u bovendien legaal met uw eigen paspoort Venezuela verlaten (zie groene map, document 1).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf](#)) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](#) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat uw zus, C.F. (O.V. [...]; CG [...]), op 29 maart 2019 werd erkend als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming

individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel betreffende de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag; de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 1 tot 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht, de evenredigheidsbeginsel en de rechtszekerheid, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat vooreerst in op zijn bijzondere kwetsbaarheid. Hij wijst erop dat hij 66 jaar oud is en al meer dan tien jaar gescheiden leeft van zijn familie waarmee hij geen contact meer heeft. Hij woonde alleen met zijn oude moeder in Venezuela en is uit twee landen gevlucht. Kort na zijn aankomst in België is zijn moeder overleden en in juli 2024 werd ontdekt dat hij twee synchrone colonkankers heeft (stuk 4). Verzoeker meent dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn bijzondere profiel en stelt dat de trauma's die hij heeft meegemaakt hem aanzienlijke fysieke en psychologische nawerkingen heeft bezorgd en op 6 augustus 2024 door een psycholoog is gezien (stuk 3). Het certificaat bevestigt zijn psychologische kwetsbaarheid zo betoogt verzoeker en het CGVS moet hiermee rekening houden wanneer het de angst van verzoeker onderzoekt. Hoewel de psycholoog niet aanwezig was ten tijde van de gebeurtenissen, bevestigen de symptomen die bij de patiënt werden waargenomen niettemin dat hij traumatische gebeurtenissen had meegemaakt, wat prima facie bewijs vormt voor de realiteit van de vermeende gebeurtenissen volgens verzoeker. Hij betoogt verder dat hij voor zijn colonkankers snel een chemotherapie dient te beginnen en dat het CGVS bijgevolg rekening moet houden met de kwetsbaarheid van verzoeker, te meer zijn verklaringen overeenstemmen met objectieve bronnen over de veiligheidssituatie in Venezuela.

Met betrekking tot geloofwaardigheid en vaststelling van de feiten, betoogt verzoeker dat het UNHCR toeziet op de toepassing en correcte interpretatie van het Vluchtelingenverdrag en citeert uit UNHCR, "*Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*", Genève, maart 2010; UNHCR, "*Guidance note on international protection considerations for Venezuelans*", mei 2019. Hij stelt dat criminele bendes één van de niet-statelijke actoren van vervolging bij uitstek zijn volgens de omschrijving in het Handboek van het UNHCR van 2019 en die overgenomen wordt in de geciteerde UNHCR "*Guidance Note*" van 2010. Hij citeert vervolgens uit het rapport "*Venezuela – Country of Origin Information*" van November 2023 (p. 40-41) en stelt dat dit artikel in alle opzichten de problemen bevestigt die hij heeft ondernomen. Verzoeker wijst erop dat de psycholoog C. N. heeft geschreven dat

"het lijkt me vanuit psychologisch oogpunt niet mogelijk voor meneer om zich momenteel goed te kunnen concentreren" (stuk 3) en stelt dat uit zijn interview duidelijk blijkt dat hij moeite had om zich de chronologie van de gebeurtenissen in zijn leven te herinneren.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen moeten gerelativeerd worden in het licht van zijn kwetsbaarheid en vooral omdat zijn verklaringen worden bevestigd door objectieve bronnen. Wat betreft de motivering dat zijn geloofwaardigheid ernstig op de helling wordt gezet omdat hij een jaar in zijn huis is blijven wonen en dat er verder niets gebeurd is, stelt verzoeker dat hij heeft uitgelegd dat hij zich schuil hield voor de bendes en dat hij zo snel mogelijk het land wou verlaten maar verantwoordelijk was voor zijn oude en zieke moeder. Hij had alles verloren door de afpersing en zijn moeder had enkel een Syrisch paspoort en dus moest ze een visum aanvragen om naar Europa te komen waardoor hij gedwongen was bij haar te blijven tot ze een visum had om samen te kunnen vertrekken. Het is door een gebrek aan keuze dat hij in de wijk is blijven wonen waar hij constant in gevaar en angst leefde met zijn moeder en bij de eerste levensvatbare kans om te vluchten heeft hij die ook gegrepen.

Voorts argumenteert verzoeker dat de redenering van het CGVS volgens dewelke het feit dat verzoeker 27 dagen na aankomst in België wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen geen steek houdt, nu verzoeker dit op een coherente wijze heeft uitgelegd. Bij hun aankomst in België is verzoekers moeder immers zwaar ziek geworden en zij had onmiddellijk medische verzorging nodig en is in mei 2024 overleden. Bovendien is een termijn van een maand op zich niet als een problematische vertraging te beschouwen en dus meent verzoeker dat dit bezwaar moet worden afgewezen. Tenslotte wijst verzoeker erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud benadrukte dat hij geen bescherming kon vinden bij de Venezolaanse autoriteiten tegen de afpersingen en mogelijk geweld of moord vanwege de bendes. Hij stelt dat zijn verklaringen worden bevestigd door verschillende bronnen die getuigen van de onmogelijkheid van de Venezolaanse autoriteiten om haar burgers te beschermen tegen criminele bendes. Verzoeker meent dat

de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en manifest strijdig met de artikelen 48/3 en 48 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker besluit dat hij die om die redenen een reële en gegronde vrees heeft om in geval van terugkeer naar Venezuela vervolgd te worden door de bendes, zonder zich te kunnen beroepen op effectieve bescherming door de Venezolaanse autoriteiten, daarom als vluchteling erkend dient te worden.

In een tweede middel betreffende de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 1 tot 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en de rechtszekerheid, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker beroept zich op een reëel risico te worden onderworpen aan ernstige schade, onmenselijke en vernederende behandelingen als bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), zonder te kunnen rekenen op de bescherming van zijn autoriteiten in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij betoogt dat de objectieve informatie over Venezuela een ernstige humanitaire crisis beschrijft en een zeer zorgwekkende veiligheidssituatie des te meer voor kwetsbare bevolkingsgroepen. Verzoeker wijst erop dat het CGVS erken dat de situatie in Venezuela ernstig en problematisch is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat hij zijn kwetsbaarheid heeft bewezen en dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela zo erg is geworden dat het onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt en dat dit door de informatie in het Cedoca rapport van 8 augustus 2023 werd bevestigd. Hij citeert vervolgens uit dit rapport (pagina's 41 tot 43 en 44 tot 50) en uit The New Humanitarian, "*Hunger, healthcare, and schools: Reasons to leave Venezuela (along with a Maduro poll win)*", dd. 25 juni 2024. Verzoeker stelt dat de gerapporteerde informatie ontstellend is en bevestigt dat het voor een oude zieke man als verzoeker onmogelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Hij stelt dat alleen staatsambtenaren en werknemers recht hebben op een pensioen en dat hij als voormalige handelaar geen recht heeft op een staatspensioen. Verzoeker benadrukt dat de meerderheid van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat in het voormelde Cedoca-rapport wordt gemeld dat anno 2022 veel mensen overlijden door een gebrek aan medicatie en medische hulp en dat het stopzetten van het openbare gezondheidssysteem een schending van de mensenrechten vormt en een misdaad tegen de menselijkheid.

Door zijn colonkanker heeft hij nood aan medische begeleiding en het is gezien de landeninformatie duidelijk dat hij deze niet zal krijgen en dat dit op korte termijn tot zijn dood zal leiden. Verzoeker argumenteert verder dat de politieke situatie onlangs verslechterd is na de verkiezingen van juli 2024 en dat de bevolking de straat op gaat en de resultaten betwist. Verzoeker stelt dat ernstige schade moet worden toegebracht door het gedrag van een derde partij en dat *in casu* alle levensomstandigheden in Venezuela worden toegeschreven aan de Venezolaanse autoriteiten en aan de bendes zodat hij effectief gevisieerd wordt door actoren bedoeld in artikel 48/5 § 1, a) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat hij gezien de uiterst zorgwekkende politieke, economische en humanitaire context, en gezien zijn verhoogde kwetsbaarheid als gevolg van zijn precaire sociaal-economische profiel, specifiek het risico loopt onmenselijk en vernederend te worden behandeld als hij terugkeert naar Venezuela en dus een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, ten subsidiaire titel hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ten uiterst subsidiaire titel, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het CGVS voor een 'herverhoor' ten einde bijkomend onderzoek te doen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing dd. 19 juli 2024;
2. Aanwijzing van juridische bijstand;
3. Psychologische attest, dd. 6 augustus 2024;
4. Medisch getuigschrift, dd. 31 juli 2024.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.*"

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Nota commissaris-generaal

4.1. De commissaris-generaal legt een nota 'verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure' van 22 augustus 2024 neer waarin op de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift wordt geantwoord en wordt volhard in de motieven van de bestreden beslissing.

4.2. Verzoeker heeft door middel van een aangetekende brief van 10 september 2024 gevraagd te worden gehoord.

5. Aanvullende nota's

5.1. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 5 december 2024 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht en besproken: COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 26 september 2024 en EUAA: "*Venezuela Country Focus*" van november 2023. Voor beide rapporten wordt een consulteerbare hyperlink vermeld.

5.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een medisch attest van 9 december 2024 wordt bijgebracht.

6. Voorafgaand

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van

herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

7.2. Verzoeker verklaart zowel de Syrische als de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. Hij legt bij de indiening van zijn internationaal beschermingsverzoek ter staving zijn Venezolaans paspoort, zijn Venezolaanse identiteits- en verblijfskaart en bewijs van de Venezolaanse nationaliteit neer, alsook zijn geboorteakte en een uittreksel van het Syrische bevolkingsregister (AD, documenten, 1, 6, 7, 4, 2 en 5). Het is niet betwist dat verzoeker zowel de Venezolaanse als de Syrische nationaliteit bezit.

In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals *in casu*, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat ook impliceert dat is komen vast te staan dat verzoeker in geen van beide landen, *in casu* Venezuela en Syrië, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...”* en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan de verzoekster de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt het beschermingsverzoek enkel beoordeeld ten aanzien van Venezuela wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en hij ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten in Venezuela en meent dat hij omwille van deze feiten en het ontbreken van overheidsbescherming in dit land tegen de criminele bendes die hem bedreigden als vluchteling dient erkend te worden, minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Verzoeker betwist niet dat hij ook de Syrische nationaliteit bezit en voert verder geen enkele argumentatie

met betrekking tot zijn eventuele nood aan internationale bescherming ten aanzien van dit land. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van Venezuela.

7.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door criminele bendes die zijn winkel overvielen en verzoeker afpersten in Cabudare, Lara, deelstaat van Venezuela. Voor een samenvatting van de aangevoerde vervolgingsfeiten kan worden verwezen naar de rubriek feitenrelaas van de bestreden beslissing, opgenomen in punt 1 van dit arrest. Verzoeker maakt geen opmerkingen of correcties bij deze samenvatting van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

7.4. Verzoeker verklaarde tijdens de uiteenzetting van zijn vluchtmotieven halverwege het persoonlijk onderhoud dat *“ze hebben gedreigd om mij en mijn moeder te doden en die omstandigheden hadden wel impact op mijn geheugen, vandaar dat ik een aantal data niet kan zeggen”* (NPO, p. 12). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd door de medewerker van het CGVS opgemerkt dat verzoeker had verteld dat hij wat geheugenproblemen heeft door alles wat er gebeurd is en werd gevraagd of hij daar medische documenten over heeft waarop verzoeker antwoordde *“Mijn geheugen is niet zo zwak, maar af en toe vergeet ik wel wat. Ik ben niet zeker. Alle lof voor de heer”* (NPO, p. 17). Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers advocaat het CGVS per email van 1 juli 2024 een kopie van zijn vorig Venezolaans paspoort en een overzicht van zijn adressen in Venezuela heeft bezorgd en daarin meldde dat verzoeker grote moeilijkheden heeft ondervonden bij het traceren van het overzicht van zijn woonadressen in Venezuela en dat de reden voor zijn verwarring en de moeite die hij heeft om data en details te onthouden te wijten is aan de gebeurtenissen die hij de afgelopen jaren in Venezuela heeft meegemaakt en specificeert verder dat het overzicht in bijlage bij de email een verbetering is van de pagina's 5 en 6 (AD, map documenten). Dit overzicht bevindt zich eveneens in het administratief dossier en geeft een overzicht van verzoekers verblijfplaatsen sinds hij in 1983 vanuit Italië naar Venezuela verhuisde. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers adressen in Venezuela besproken werden op pagina 5 en 6, zodat kan worden aangenomen dat de email van verzoekers advocaat geldt als verzoekers opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud, zoals opgemerkt in het feitenrelaas van de bestreden beslissing.

Hoewel verzoeker aangaf dat de gebeurtenissen in Venezuela een impact hadden op zijn geheugen en daardoor sommige data was vergeten, lag op het ogenblik van de bestreden beslissing geen medisch attest voor met betrekking tot verzoekers medische problemen. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker bij aanvang van dit onderhoud verklaarde dat het goed ging en op het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij alle vragen goed heeft begrepen en de tolk uitstekend heeft begrepen (NPO, p. 2, 18). Verder blijkt uit de lezing van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker een aantal keer aangeeft niet zeker te zijn van data waarop specifieke gebeurtenissen hebben plaatsgevonden maar dat hij de vragen wel heeft begrepen en hierop ook kon antwoorden. Ook uit het document bijzondere procedurele noden blijkt dat verzoeker heeft aangegeven bij de DVZ dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming bemoeilijken (Vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”*, 6 maart 2024).

Op basis van de gegevens waarover de commissaris-generaal beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing kon zij terecht besluiten dat redelijkerwijze kon worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen en is het evenmin onredelijk dat geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een attest voor van psycholoog-psychotherapeut C.N. verbonden aan het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Vlaams-Brabant Oost van 6 augustus 2024 waarin wordt gesteld dat deze psycholoog verzoeker op intakegesprek heeft gezien en dat de reden voor aanmelding zijn: spanningsklachten, concentratiestoornissen, geheugenproblemen en angstklachten en dat de oorzaken hiervan liggen in een complexe combinatie van recente gebeurtenissen. Verder wordt hierin vermeld dat bij verzoeker twee kwaadaardige tumoren werden vastgesteld en wordt besloten *“Vermoedelijk zullen de situaties in Venezuela, het plotse verlies van zijn moeder en de confronterende eigen gezondheidssituatie een grote impact hebben op meneer. Het lijkt me vanuit psychologisch oogpunt niet mogelijk voor meneer om zich momenteel goed te kunnen concentreren”* (Verzoekschrift, stuk 3). Ook wordt een ingevuld model van het standaard medisch getuigschrift gevoegd van 31 juli 2024 waarin wordt vermeld *“nieuwe diagnose 2 synchrone colonkanker”* een overzicht van de medicamenteuze behandeling en daghospitalisatie (verzoekschrift, stuk 4).

Hieruit blijkt dat verzoeker met ernstige medische problemen kampt. In zoverre in het attest van de psycholoog-psychotherapeut wordt gesteld dat onder meer geheugenproblemen en concentratiestoornissen de redenen waren om zich aan te melden bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg en dat volgens deze psycholoog-psychotherapeut de situaties in Venezuela, het overlijden van zijn moeder en de confrontatie met zijn eigen gezondheidsproblemen een grote impact hebben op verzoeker en het hem niet

mogelijk lijkt voor verzoeker om zich op het ogenblik van het opstellen van het attest om zich goed te kunnen concentreren, gaat het om een vermoeden van een psycholoog-therapeut. In het attest worden verder geen andere consequenties verbonden aan dit vermoeden dan dat verzoeker zich niet goed zou kunnen concentreren, maar wordt verder geen uitspraak gedaan over de mogelijkheid voor verzoeker om verklaringen af te leggen in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Ook uit de door verzoeker in het kader van het huidige beroep neergelegde documenten met betrekking tot zijn medische en psychologische problemen kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft besloten dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen en dat geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker betwist de beoordeling van diens bijzondere procedurele noden in de bestreden beslissing als dusdanig niet maar voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn bijzondere kwetsbaarheid bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming.

Zo verzoeker kan gevolgd worden dat het attest van 6 augustus 2024 zijn psychologische kwetsbaarheid aantoont en in zoverre dat hiermee ook rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, is dit niet het geval voor zijn stelling dat de symptomen die bij verzoeker werden waargenomen bevestigen dat hij traumatische ervaringen heeft meegemaakt, wat volgens verzoeker prima facie bewijs vormt voor *“de realiteit van de vermeende gebeurtenissen”*. Het attest bevat immers slechts een opsomming van de redenen voor verzoeker om zich aan te melden bij het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg. Uit het attest kan niet blijken of en hoe de door verzoeker aangehaalde klachten verder werden besproken of vastgesteld en in het attest wordt weliswaar gesteld dat verzoeker levensbedreigende situaties heeft meegemaakt en dat hij geld diende te betalen om bescherming te verkrijgen, maar zoals reeds aangehaald kan dit enkel gebaseerd zijn op de verklaringen van verzoeker zelf. Het attest kan niet worden beschouwd als een objectieve bevestiging van verzoekers verklaringen en pretendeert dit ook niet te zijn. Voor zover levensbedreigende situaties traumatisch kunnen zijn kan slechts worden vastgesteld dat het attest, noch de medische attesten die door verzoeker zijn neergelegd geen melding maakt van een trauma die bij verzoeker zou zijn vastgesteld.

7.5. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat afpersing van privébedrijven veelvuldig voorkomt. Zo schrijft InSight Crime eind 2023 dat afpersing bijna alle lagen van de Venezolaanse samenleving heeft doordrongen en zijn de gevolgen van het niet-betalen van afpersingsgeld zeer ernstig en kan dit leiden tot moord, bedreiging met ontvoering en gedwongen verplaatsing (Cedoca, *Venezuela. Situatieschets*, 26 september 2024, p. 34-35). Het stijgend gebruik van afpersing houdt volgens het EUAA rapport van november 2023 verband met verbetering van de economie en de verhoogde beschikbaarheid van cash. Bedrijven die buitenlandse valuta gebruiken voor hun activiteiten, zoals bedrijven die actief zijn in import en export, veebedrijven, bedrijven die niet aangetast werden door beperkingen als gevolg van de pandemie, zeehavens, autodealers maar ook kleine bedrijven en privéscholen en klinieken worden het slachtoffer van afpersing. Afpersingsbedragen worden bepaald in functie van wat het doelwit van de afpersing kan betalen en liggen tussen vijf dollar per week tot 50.000 dollar per maand en afpersing is meestal het werk van georganiseerde criminele groeperingen en guerrilla organisaties. Ook afpersing door regeringsfunctionarissen en veiligheidsdiensten komt meer voor. Zo wordt vaak smeergeld gevraagd om administratieve procedures te finaliseren of te versnellen en worden vrachtbedrijven aan controleposten vaak gedwongen om te betalen om door te rijden of een boete te vermijden. Er zijn geen betrouwbare statistieken inzake afpersing in Venezuela en de meeste slachtoffers durven geen klacht in te dienen uit schrik voor vergelding en door een gebrek aan vertrouwen in justitie. Volgens bronnen is de bescherming vanwege de overheid tegen afpersing niet efficiënt. In de deelstaat Lara hebben een aantal rurale bedrijven veiligheidsbrigades opgericht om afpersing door ambtenaren en criminele organisaties tegen te gaan. Deze brigades hebben naar verluidt ongeveer 2.000 wapens en de autoriteiten hebben geen controle over deze groeperingen (EUAA, *Venezuela – Country Focus*, November 2023, p. 40-41).

Hieruit blijkt dat afpersing door criminele bendes in Venezuela, met inbegrip van de deelstaat Lara, waarvan verzoeker afkomstig is, veelvuldig voorkomt en dat ook kleine bedrijven hiervan het slachtoffer worden. Het is niet betwist dat verzoeker een handelszaak had in Cabudare. Hij legt ter staving een aantal documenten neer waaruit dit blijkt (AD, documenten, stuk 9). Evenwel maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer ernstige problemen riskeert omwille van de afpersing waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geweest voor zijn vertrek uit Venezuela.

Vooreerst dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de bende waarmee hij problemen had niet coherent zijn. Zo verklaart hij eerst dat hij door een bende werd bedreigd en aan een andere bende betaalde voor bescherming, daarna dat hij niet weet of de mensen die hem overvielen ook de mensen waren die hem beschermden of niet en anderzijds dat leden van de bende E.P. hem overvielen en ook moest betalen aan leden van deze bende. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Verder bent u ook niet coherent over met wie u problemen had. Zo stel u initieel dat u meer dan tien keer werd overvallen door een band en op een gegeven moment werd benaderd*

door een andere bende (CGVS, p. 11), en gevraagd naar wie de mensen waren die u overvielen, stelt u nog eens dat u door een bende werd bedreigd en aan een andere bende betaalde (CGVS, p. 13). Echter gevraagd naar het beschermingsgeld dat u betaalde, stelt u dat u helemaal niet weet of de mensen die u overvielen ook de mensen waren die u beschermde of niet (CGVS, p. 14). Bovendien verklaart u dat de mensen die u overvielen van de bende E. P. waren (CGVS, p. 13) en stelt u vervolgens dat u ook moest betalen aan mensen die van E. P. waren (CGVS, p. 15), dus aan mensen van dezelfde bende. Dat u geen coherente verklaringen weet af te leggen over met wie u problemen had en u eerst stelt dat u bescherming had van een andere bende dan degene die u overviel, vervolgens stelt dat u het niet weet, en vervolgens nog eens stelt dat het om mensen van dezelfde bende gaat, plaatst u geloofwaardigheid verder op losse schroeven". Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Indien verzoeker daadwerkelijk tien keer zou zijn overvallen en vervolgens een bende betaalde voor bescherming, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij coherente verklaringen zou kunnen afleggen over de bende die hem bescherming bood tegen betaling. Verzoeker verklaarde immers dat hij wel degelijk aantal keer betaalde, zowel het initiële als het verhoogde bedrag (NPO, p. 16). Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker problemen had om gebeurtenissen correct in de tijd te situeren of zich te concentreren, verklaart dit niet waarom hij eerst tot tweemaal toe bevestigt dat hij door een andere bende bedreigd wordt dan diegene aan wie hij betaalde en daarna verklaart het niet meer te weten om uiteindelijk te stellen dat hij door dezelfde bende werd bedreigd als diegene aan wie hij betaalde. Verzoekers kwetsbare profiel ten gevolge van zijn medische en psychologische problemen kan als dusdanig niet verklaren waarom hij over dit kernaspect van zijn asielrelaas uiteenlopende verklaringen aflegt en verzoeker toont dit ook niet aan. Zijn louter betoog dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op dit punt moeten gerelativeerd worden in het licht van zijn kwetsbaarheid, kan niet volstaan om de vragen die door voormelde incoherenties in zijn verklaringen rijzen over de geloofwaardigheid van de beweerde afpersing weg te nemen. Dit verklaart niet waarom verzoeker geen coherente verklaringen zou kunnen afleggen over de bende die hem bedreigde en de bende aan wie hij moest betalen. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft en problemen heeft met het correct situeren van zijn verblijfsplaatsen in de tijd, kan dit niet verklaren waarom hij over een dergelijk cruciaal aspect van zijn relaas incoherente verklaringen aflegt.

Voorts dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij stopte met betalen en met de winkel, dat hij in oktober 2022 met de dood werd bedreigd indien hij niet zou betalen, dat hij niet betaalde ook na onder druk te zijn gezet een maand te hebben gekregen om te betalen, hij een aantal dagen naar zijn broer is gegaan, maar daarna terugkeerde naar huis en er nog tot januari 2024 bleef (NPO, p. 12, 16, 17) tot zijn vertrek uit Venezuela samen met zijn moeder. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *"U verklaart verder nog dat u stopte met betalen, en ook stopte met de winkel, waarna ze ontdekten waar u woonde en u met de dood bedreigden in oktober 2022 indien u niet zou betalen (CGVS, p. 12, p. 16-17). U verklaart eveneens dat ze u onder druk zetten, ze u nog een maand de tijd gaven om te betalen, maar u niet betaalde. U zou wel voor een paar dagen naar uw broer zijn gegaan maar keerde vervolgens terug naar huis en bleef nog tot januari 2024 thuis wonen tot uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 17, p. 18, p. 6). Het is hoegenaamd niet aannemelijk dat als u werkelijk niet betaalde, u met de dood zou zijn bedreigd en niet ingegaan zou zijn op de eis van de bende, maar vervolgens nog meer als een jaar in uw huis bleef wonen, en er verder niets is gebeurd. U stelt dat u in die periode met uw moeder bezig was en uw reis aan het voorbereiden was (CGVS, p. 17). Dit verklaart echter niet waarom u verder geen problemen meer kende, terwijl u niet gedaan had wat ervan u werd gevraagd. Het is in dit verband ook evenmin aannemelijk dat als de bende er daadwerkelijk zou zijn achter gekomen waar u woonde, u gewoonweg in hetzelfde huis zou blijven gedurende een jaar terwijl u stelt dat u vreest voor uw leven (CGVS, p. 12)".* Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Waar verzoeker betoogt dat hij alles heeft verloren ten gevolge van de afpersingen in 2022 en dat hij gedwongen werd om bij zijn moeder te blijven totdat zij een visum had om naar Europa te kunnen afreizen en door een gebrek aan keuze in een wijk is blijven wonen waar hij in constante angst en gevaar leefde met zijn moeder, gaat hij gemakshalve voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat hij nadat hij met de dood zou zijn bedreigd in oktober 2022 nog meer dan een jaar in zijn huis bleef wonen en dat er in die periode helemaal niets is gebeurd. Indien hij daadwerkelijk met de dood zou zijn bedreigd door een criminele organisatie indien hij niet betaalde en hij daadwerkelijk niet inging op deze eis, is het niet aannemelijk dat hij al die tijd, op enkele dagen na gedurende dewelke hij bij zijn broer verbleef, thuis kon blijven wonen met zijn moeder en hun vertrek voorbereiden zonder verder op enige wijze te zijn lastig gevallen door deze bende.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het niet betalen van afpersingsgeld zeer ernstige gevolgen kan hebben en dat criminele organisaties die zich met afpersing inlaten meedogenloos optreden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker weigerde het gevraagd bedrag te betalen en nog meer dan een jaar op hetzelfde adres bleef wonen waar hij tot dan toe woonde, zonder dat hij verder enige problemen ondervond tot aan zijn vertrek.

Vermits verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd afgeperst voor zijn vertrek uit Venezuela in de door hem geschetste omstandigheden en gelet op het gegeven dat verzoeker reeds meer dan een jaar voor zijn

vertrek uit Venezuela zijn winkel heeft stopgezet, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela door een criminele organisatie zal worden gevisieerd omwille van het niet betalen van afpersingsgeld. Er zijn evenmin concrete indicaties dat verzoeker, die reeds geruime tijd voor zijn vertrek uit Venezuela niet langer als handelaar actief was, in geval van terugkeer het doelwit van afpersing dreigt te worden.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoorten, uw geboorteaktes, uw gezinssamenstellingen, het bewijs van uw Venezolaanse nationaliteit, uw individueel uittreksel van het bevolkingsregister, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw Venezolaanse verblijfskaart, de geboorteaktes van uw kinderen, de documenten in verband met uw handelszaak en uw reisinformatie, hebben immers louter betrekking op uw identiteit, uw Venezolaanse nationaliteit, uw Syrische nationaliteit, de identiteit van uw kinderen, uw handelszaak en uw reis van Venezuela naar België. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Wat betreft de samenvatting van de adressen die uw advocaat nog per e-mail bezorgt op 1 juli 2024, dient opgemerkt te worden dat dit louter betrekking heeft op uw verblijfplaatsen, die hier momenteel niet ter discussie staan, en dit ook nog bevestigt dat u de laatste vijf jaar tot aan uw vertrek uit Venezuela op hetzelfde adres heeft verbleven”*. Deze motieven zijn correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen, bij gebrek aan enig verweer in het verzoekschrift hieromtrent.

Verzoeker kan worden bijgetreden in zijn betoog dat in zijn individuele omstandigheden het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming minder dan een maand na zijn aankomst in België niet kan worden weerhouden als een indicatie van ongeloofwaardigheid, gelet op de ernstige medische problemen waar zijn moeder toen mee kampte. De Raad beschouwt deze overweging evenwel als een overtoollig motief van de bestreden beslissing die geen afbreuk doet aan de hierboven besproken motieven die volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd afgeperst voor zijn vertrek uit Venezuela in de door hem geschetste omstandigheden zijn evenmin concrete indicaties dat verzoeker, die reeds geruime tijd voor zijn vertrek uit Venezuela niet langer als handelaar actief was, in geval van terugkeer het doelwit van afpersing dreigt te worden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegeven.

Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker de afpersing waarvan hij beweert slachtoffer te zijn geweest voor zijn vertrek uit Venezuela in de door hem geschetste omstandigheden niet aannemelijk maakt en dat er evenmin concrete indicaties zijn dat verzoeker, die reeds geruime tijd voor zijn vertrek uit Venezuela niet langer als handelaar actief was, in geval van terugkeer het doelwit van afpersing dreigt te worden.

Verzoekers betoog dat hij geen bescherming kon vinden bij de Venezolaanse autoriteiten tegen dergelijke praktijken en dat het gebrek aan overheidsbescherming door de door hem geciteerde landeninformatie wordt bevestigd, kan niet tot een ander besluit leiden en is bijgevolg niet dienstig. Het zelfde geldt voor verzoekers betoog dat uit de UNHCR *“Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs”* van maart 2010 en de UNHCR *“Guidance note on international protection considerations for Venezuelans”* van mei 2019 blijkt dat criminele groeperingen in Venezuela als actoren van vervolging kunnen beschouwd worden.

Verzoeker voert verder geen enkel verweer tegen de beoordeling van verzoekers risico om onderworpen te worden aan vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer louter op basis van zijn verblijf in het buitenland of het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: **“Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt**

verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo haalt u nergens in uw verklaringen eerdere problemen met de Venezolaanse autoriteiten aan en kon u bovendien legaal met uw eigen paspoort Venezuela verlaten (zie groene map, document 1). Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing". Verzoeker maakte geen gewag van enige problemen met de Venezolaanse autoriteiten voor zijn vertrek uit Venezuela of van enige activiteiten op basis waarvan hij zou kunnen worden beschouwd als een tegenstander van het regime. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker, die deze motieven volledig ongemoeid laat, het profiel heeft van personen die in geval van terugkeer volgens de commissaris-generaal kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden.

Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela, ernstige problemen riskeert met een criminele bende wegens het niet betalen van afpersingsgeld, dat er geen concrete indicaties voorliggen dat verzoeker, die reeds geruime tijd voor zijn vertrek uit Venezuela niet langer als handelaar actief was, in geval van terugkeer het doelwit van afpersing dreigt te worden en evenmin elementen uit het dossier naar voor komen waaruit kan blijken dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland of het indienen van een verzoek om internationale bescherming ernstige problemen dreigt te krijgen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dat verzoeker de afpersing waarvan hij beweert slachtoffer te zijn geweest voor zijn vertrek uit Venezuela in de door hem geschetste omstandigheden niet aannemelijk maakt, dat er geen concrete indicaties zijn dat verzoeker, die reeds geruime tijd voor zijn vertrek uit Venezuela niet langer als handelaar actief was, in geval van terugkeer het doelwit van afpersing dreigt te worden en dat evenmin elementen uit het dossier naar voor komen waaruit kan blijken dat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland of het indienen van een verzoek om internationale bescherming ernstige problemen dreigt te krijgen.

Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift ook op een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van de ernstige humanitaire crisis en socio-economische situatie in Venezuela.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (Cedoca, COI Focus, *Venezuela, Situatieschets*, 26 september 2024, p. 46-55; EUAA, *Venezuela – Country Focus*, November 2023, p. 16-18; 33-36) dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela zorgwekkend is. Hoewel in recente jaren een groei van het BBP werd genoteerd door het IMF en de armoede en extreme armoede cijfers daalden, is de ongelijkheid onder meer door dollarisatie van de economie toegenomen en zijn de meeste Venezolanen afhankelijk van voedselhulp door de Staat.

Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, of dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie, de COVID-19 pandemie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, maar hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel handelen door een actor van vervolging in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

De door verzoeker aangehaalde landeninformatie ligt in dezelfde lijn als diegene waarop bovenstaande analyse is gebaseerd. De door verzoeker aangehaalde COI Focus van augustus 2023 dateert van voor de door de commissaris-generaal bijgebrachte COI Focus van 26 september 2023 en het EUAA rapport van november 2023 en naar het geciteerde artikel in The New Humanitarian van 25 juni 2024 wordt in de COI Focus van 26 september 2024 eveneens verwezen. Door louter uit deze bronnen te citeren en zonder meer te stellen dat de situatie in Venezuela zo erg is geworden dat het onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt en dat hij als handelaar geen staatspensioen heeft, toont verzoeker niet aan dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in het land in hoofdzaak en intentioneel werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dat de socio-economische omstandigheden in Venezuela schrijnend zijn en dat veel Venezolanen in armoede en zelfs in extreme armoede belanden wordt niet betwist. Maar dit betekent niet dat dergelijke situatie zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt en evenmin dat verzoeker op intentionele wijze aan onmenselijke of vernederende behandeling, met name een situatie extreme armoede zal worden onderworpen in geval van terugkeer.

Verzoeker verwijst nog naar zijn medische problemen en het gebrek aan toegang tot medische verzorging in Venezuela door een gebrek aan medicatie en medische hulp. In zoverre uit de door verzoeker in het kader van de huidige procedure neergelegde medisch getuigschrift (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat verzoeker colonkanker en bijgevolg ernstige medische problemen heeft en uit de landeninformatie dat de toestand van de gezondheidszorg in Venezuela zeer problematisch is, werd hierboven reeds gewezen op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin het Hof oordeelde dat de omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, niet volstaat om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Ook het ter terechtzitting neergelegde attest van 9 december 2024 met betrekking tot verzoekers medische situatie doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker maakt met zijn algemeen betoog niet aannemelijk dat verzoeker opzettelijk medische zorg zal worden geweigerd in geval van terugkeer naar Venezuela. Verzoeker maakt ook geen gewag van enige politieke activiteiten of problemen met het huidige regime of andere elementen op basis waarvan hem opzettelijk toegang tot medische verzorging, zou kunnen geweigerd worden. De beoordeling van de al dan niet beschikbaarheid van medische verzorging in verzoekers land van herkomst voor zijn medische problemen dient te gebeuren behoort als dusdanig niet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal die *in casu* beperkt is tot de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoeker meent op grond van zijn medische problemen in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in België dient hij de daartoe in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene procedure aan te wenden.

8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit het geheel van de relevante beschikbare landeninformatie, met name Cedoca, COI Focus, “*Venezuela, Situatieschets*”, 26 september 2024, en EUAA, “*Venezuela – Country Focus*”, november 2023, p. 16-18; 33-36, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcon, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (zie COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*", 26 september 2024, p. 20-46; EUAA "*Venezuela Country Focus*", december 2023, p. 39-59). Deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit het departement Lara. Uit de landeninformatie kan niet worden afgeleid dat er in het departement Lara momenteel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen verweer aangaande de analyse en het onderzoek van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en haar aanvullende nota van de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet en toont bijgevolg ook niet aan dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn of dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in Lara.

Uit dit alles volgt dat verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Hierboven werd er reeds op gewezen dat in geval een verzoeker twee nationaliteiten bezit, een vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van beide landen moet worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Ingeval voor verzoeker ten aanzien van één van beide landen waarvan hij de nationaliteit bezit geen nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld en hij dus niet aannemelijk maakt dat hij zich niet onder de bescherming van de autoriteiten van deze staat kan stellen, is een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming ten aanzien van het andere land waarvan hij de nationaliteit bezit, niet langer noodzakelijk. De vaststelling dat verzoeker geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Venezuela kan worden aangenomen, volstaat bijgevolg en maakt dan ook het onderzoek naar het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Syrië overbodig.

10. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is, zoals gevraagd door verzoeker. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. De WEERDT

K. POLLET